

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Daria Ratymirska

Protokolant: p. o. prot. sęd. Oliwia Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2020 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa Ł. A.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 9288,01 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda Ł. A. kwotę 5272,10 zł (pięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt dwa złote 10/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.07.2018 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. rozstrzyga, że koszty procesu, który powód wygrał w 57%, będą stosunkowo rozdzielone, pozostawiając szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1035,14 zł, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu na wynagrodzenie biegłego tymczasowo przez Skarb Państwa;

V. poleca ściągnąć kwotę 780,89 zł z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda w pkt I niniejszego wyroku, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu na wynagrodzenie biegłego tymczasowo przez Skarb Państwa.

(...)

UZASADNIENIE

Ł. A. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 9288,01 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 lipca 2018r. do dnia zapłaty, tytułem uzupełnienia odszkodowania za uszkodzony samochód marki J. (...) nr rej. (...), w wypadku z dnia 14 czerwca 2018r., którego sprawca ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. W uzasadnieniu podał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, strona pozwana wypłaciła pozwanemu odszkodowanie, równe oszacowanym kosztom naprawy pojazdu łącznie w wysokości 13.937,24 zł. Tymczasem, według ustaleń powoda, opartych na prywatnej opinii rzeczoznawcy, koszt naprawy pojazdu wynosi 23.225,25 zł, zatem wypłacone dotychczas przez pozwaną odszkodowanie było rażąco zaniżone. Powód domagał się zatem zasądzenia różnicy pomiędzy odszkodowaniem należnym (23.225,25 zł), a przyznanym dotychczas przez pozwaną (13.937,24 zł). Powód domagał się odsetek po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że wysokość odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, uwzględnia technologię naprawy producenta pojazdu i zapewnia możliwość

przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód – w przypadku zastrzeżeń do wypłaconego świadczenia – miał możliwość zlecenia naprawy pojazdu przy pomocy ubezpieczyciela, bez konieczności ponoszenia jakichkolwiek kosztów. Powód został o tym poinformowany, jak również o tym, że w przypadku naprawy, dokonanej w wybranym przez siebie warsztacie, nie współpracującym ze stroną pozwaną, rozliczenie kosztów naprawy, ponad wypłacone odszkodowanie, nastąpi na podstawie faktur, a jeśli koszt tej naprawy przekroczy koszt naprawy w warsztacie, współpracującym z pozwaną, to pozwana jest uprawniona do ograniczenia kwoty odszkodowania. Wskazano powodowi, że niezbędne będzie uzgodnienie z pozwaną wysokości kosztów naprawy. Pozwana podniosła, że wykonanie naprawy za kwotę wyższą, gdy ubezpieczyciel wskazuje możliwość realnej, w uzgodnionym zakresie naprawy, za kwotę niższą, jest bezpodstawnym zwiększaniem rozmiaru szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Samochód powoda został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej w dniu 14 czerwca 2018r. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, czyli doprowadzenia go takiego stanu używalności i jakości – pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych – jaki istniał przed wypadkiem, wynosi 19.209,23 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków drogowych i wyceny pojazdów, maszyn i szkód powypadkowych L. N. (k-47 i nast.)

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku z dnia 14 czerwca 2018r. nie była sporna. Poza sporem było również, że dotychczas pozwana wypłaciła poszkodowanemu powodowi kwotę 13.937,24 zł, tytułem odszkodowania, równą oszacowanym kosztom naprawy pojazdu.

Sporna była wysokość szkody.

Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana była zwrócić poszkodowanemu powodowi, wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu z przed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Okoliczności powyższe powinien był udowodnić powód, który domagał się dopłaty odszkodowania, stanowiącego koszty naprawy samochodu, ponad wypłacona dotychczas kwotę (art. 6 kc). Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił dokument prywatny, w postaci kalkulację kosztów naprawy, oraz na jego wniosek przeprowadzono dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

Roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Koszty naprawy, określone przez biegłego, mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, niezależnie od tego, czy dokonał naprawy samochodu. Szkodą nie jest bowiem poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać, bez jego uprzedniej naprawy, co ni

e zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu. W świetle art. 363 § 1 KC wybór formy naprawienia szkody przysługuje poszkodowanemu, a nie sprawcy. Dlatego uzależnianie przez stronę pozwaną wypłaty należnego odszkodowania od przedstawienia faktur i rachunków za naprawę, w wysokości przewyższającej wypłacone dotychczas świadczenie, jako bezpodstawne nie zasługiwało na uwzględnienie. Również okoliczność, że powód nie skorzystał z propozycji strony pozwanej bezgotówkowej naprawy pojazdu w warsztacie, współpracującym z pozwaną, nie oznacza – wbrew zarzutom pozwanej – zwiększenia rozmiarów szkody przez powoda.

Jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 kc), to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 kc modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 kc jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Stosowanie art. 822 § 1 w zw. z art. 363 § 1 kc oznacza, że poszkodowany nie może żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji jedynie w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty, a z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (tak: wyrok SN - Izba Cywilna z dnia 12-04-2018, II CNP 41/17).

W oparciu zatem o dowód z opinii biegłego sądowego Sąd ustalił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, niezbędne w celu przywrócenia pojazdu do stanu z przed zdarzenia, a więc doprowadzenia go do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd estetyczny, przy uwzględnieniu zakupu niezbędnych nowych oryginalnych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych. W świetle opinii biegłego, należało podzielić stanowisko powoda, że dotychczas wypłacone przez pozwaną odszkodowanie było zaniżone. Zasądzona w pkt I wyroku kwota stanowi różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym (19.209,34 zł) a kwotą, wypłaconą przez stronę pozwaną w postępowaniu likwidacyjnym (13.937,24 zł). W dalszej części powództwo, w zakresie żądania opartego na prywatnej opinii rzeczoznawcy, nie znajdującego oparcia w opinii biegłego sądowego, podlegało oddaleniu. Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc w zw. z art. 6 kc i art. 822 § 1 i 2 kc, orzeczono, jak w pkt I i II wyroku. Odsetki ustawowe za opóźnienie zasądzono zgodnie z żądaniem powoda od dnia 17.07.2018r. (art. 455 kc w zw. z art. 481§ 1 i 2 kc i art. 817§1 kc).

Orzeczenie o kosztach w pkt III wyroku oparto na przepisie art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc, art. 108 § 1 kpc, przyjmując, że powód wygrał sprawę w 57 %.

Orzeczenia w pkt IV i V wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2019, poz. 785 ze zm.). W toku postępowania Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki, ponad uiszczoną przez powoda zaliczkę, na wynagrodzenie biegłego w łącznej kwocie 1816,03 zł. Wydatkami tymi obciążono strony zgodnie z wynikiem procesu.